

Вселенската църква, и имала своје пълно йерархическо управление. Миръ тѣ въ православна та църква билъ обеспеченъ.

Заедно съ това, византийската държава се съгласила и на доста важни граждански устъпки. Сговорътъ, што заключилъ Суребулъ и го подписалъ царь Петръ, билъ доста добръ за Българина, най-много за прѣдѣли ти. Царь Симеонъ, както видѣхми, билъ призелъ Одринъ и всичка Тракия до стѣни ти на Цариградъ. Той, кога се мирилъ съ Романа, върналъ на византийци ти Одринъ и южни ти крайнини на Тракия; нѣ съверната ѝ частъ, сир. земи ти отъ напрѣдний българский прѣдѣлъ до Доспатъ и по горнието течение на Марица, си останали пакъ български. Освѣнъ това византийский царь се обвързалъ, както напрѣдъ, да дава даване на българе ти.

Така царь Петръ и ръководителъ тѣ му Суребулъ основали политиката си на приателство съ Византия. Затова страшно се наежили на тѣхъ съшити българе, сподвижници на великий Симеона, и зели да се вдигатъ възъ Петра. Най-напрѣдъ се вдигнали нѣкои Симеонови голѣмци, заедно съ Петровий братъ Ивана, който мислилъ да стане царь съ тѣхна помошть; нѣ ги изловили: Ивана затворили въ тъмница, а други ти бунтовници прѣдали на страшна смъртъ. Царь Петръ обадилъ на византийский царь за таа работа, и му прѣдалъ брата си като бунтовникъ.

Между това буната въ Българина се распространявала. Пѣ-старий синъ Симеоновъ, Михаилъ, се раскалугерилъ, станалъ едно съ българе ти, които се отдѣлили отъ царь Петра, и захваналъ една крѣпость (929 г.). Нѣ михаилъ на скоро свършилъ животъ тѣ си; българе ти, които били съ него, като видѣли, че нѣма да излѣзатъ на глава, распрѣснали се.

И двѣ тѣ вѣстаниа се свършили сполучно за Петра; нѣ размирицата пакъ не се прѣкъснала въ Българина. Водачъ на стари ти български стремления се показалъ единъ силний българский болариятъ Шишмапъ Мокръ съ четирмата си синове, боларе: Давида, Моисеа, Аарона и Самуила-Стефана, отъ Търново. Тѣхната цѣль била да свалетъ царь Петра отъ прѣстолъ тѣ и да махнатъ византийското влиание отъ Българина. Типъ събирали дружина, и чакали сгодна врѣме да работетъ.

А между това духовната дѣятелность у българе ти, колко то скоро и хубаво цвѣнала на царь Симеоново врѣме, толкова скоро заглѣхнала на царь Петрово врѣме. Напрѣдни ти учени и сътрудници на царь Симеона нѣмало вече: а нови не се пока-